

opusdei.org

Treballar la confiança (VI): Cada fill és diferent

Breu vídeo i guia per aprofundir en la comprensió dels fills i acceptar-ne l'evolució del caràcter. Sisè vídeo de la sèrie "Treballar la confiança".

24/06/2019

És normal que els pares tinguin una idea preconcebuda sobre els fills, en la qual es posa en relleu els somnis sobre qui seran i com es desenvoluparan. No obstant això, a

mesura que els fills van creixent, molts se sorprenden en adonar-se que cada fill és diferent i en comprovar que aquesta idea que tenien sobre ells no encaixa del tot amb la realitat.

Com més aviat els pares s'adonin que ells són els que s'han d'ajustar i respondre, en comptes de dictaminar el camí que els fills han de seguir, menys maldecaps tindran a l'educar-los .

En aquest sentit, és millor aproximar-se a la tasca dels pares amb una ment oberta: tot i que els pares necessiten dirigir el rumb de vegades, també han d'estar preparats per a aprendre de cada fill. De vegades, l'opció més senzilla davant d'una situació no és la millor per a un fill en concret. Per això, un aspecte important en l'educació és la capacitat de respondre a les necessitats personals de cada fill, ja

que cadascun requereix quelcom de diferent.

A continuació, es presenten algunes preguntes que poden ajudar a aprofitar aquest vídeo, en veure'l amb amics, a l'escola o la parròquia.

Preguntes per al diàleg

Com es formen les preconcepcions que els pares tenen dels fills?

Dialogues amb el marit / dona sobre com educareu els fills? Quins són els moments clau en l'educació dels fills en els quals els pares han d'aprendre a escoltar?

Impulsa el sistema educatiu del país el creixement de cada nen com a persona? Si no, què es pot fer per impulsar aquest aspecte? Quines iniciatives poden posar en marxa els pares per estimular aquest desenvolupament?

Penses que és valuós conèixer el tipus de personalitat de cada fill per animar-lo a desenvolupar les seves potencialitats s al màxim? Com poden ajudar els pares als fills per créixer en coneixement propi i autoestima?

Com s'aconsegueix l'equilibri entre exigir al teu fill i permetre-li escollir allò que desitja?

Què pot ajudar els pares a ser més amics dels fills i esdevenir models de conducta per a ells?

Propostes per a l'acció

Ets capaç de descriure la personalitat, talents, possibilitats, defectes de caràcter de cada un dels teus fills?

Quins són els teus somnis per a cada fill? Estan d'acord amb allò que vosaltres (com a parella) percebeu? Què necessita cadascun per créixer i

millorar? Què podeu fer per cada un dels fills dins de les vostres possibilitats (temps, diners, experiència, etc.)?

¿Dediquem temps com a parella a reflexionar sobre com és cada fill i la manera d'orientar-lo? Dedico temps a estar junts en família i també a cada un dels fills?

En quins programes de desenvolupament de la família i del matrimoni podeu participar per aprendre a ser millors pares i individualitzar l'educació de cada fill?

Meditar amb la Sagrada Escripura i amb el Catecisme de l'Església Catòlica

“Déu digué: Fem l'home a imatge nostra, semblant a nosaltres, i que sotmeti els peixos del mar, els ocells del cel, el bestiar, i tota la terra amb les bestioles que s'hi arrosseguen.

Déu va crear l'home a imatge seva, el va crear a imatge de Déu, creà l'home i la dona”. (Gn 1, 26-27)

“El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué: Abans de formar-te en les entranyes de la mare, jo et coneixia; abans que sortissis del seu ventre et vaig consagrar profeta destinat a les nacions”. (Jr 1, 4-5)

“Acosteu-vos a ell, que és la pedra viva, rebutjada pels homes, però escollida i preciosa als ulls de Déu. Vosaltres, com pedres vives, sou edificats per Déu com a temple de l'Esperit perquè formeu una santa comunitat sacerdotal que ofereixi víctimes espirituals agradables a Déu per Jesucrist” (1 P 2, 4-5).

Aquí s'exerceix d'una manera privilegiada el *sacerdoci baptismal* del pare de família, de la mare, dels fills, de tots els membres de la família, “en la recepció dels sacraments, en la pregària i acció de

gràcies, amb el testimoniatge de la seva vida, amb l'abnegació i amb un amor eficaç" (LG 10). La llar és així la primera escola de vida cristiana i "una escola d'enriquiment humà" (GS 52, 1). Aquí és on s'aprèn la constància i l'alegria del treball, l'amor fratern, el perdó generós, fins i tot reiterat, i sobretot el culte diví per mitjà de pregària i l'ofrena de la vida. (*Catecisme de l'Església Catòlica*, 1657).

Meditar amb el Papa Francesc

"Els nens coneixen les nostres alegries, les nostres penes i preocupacions. Ho capten tot, s'adonen de tot i, atès que són molt, molt, intuïtius, treuen les seves conclusions i els seus ensenyaments. Endevinen quan fem trampes i quan no. Ho saben. Són molt llestos. Per tant, una de les primeres coses que diria és: tingueu cura d'ells, tingueu cura del seu cor, de la seva alegria i

de la seva esperança." Visita pastoral a Milà, 25 de març de 2017.

"Quan els pares em diuen que perden la paciència amb els fills sempre els demano: Quants són? - Tres, quatre, em diuen. I després els faig una segona pregunta: ¿Tu, jugues amb els teus fills?... Hi jugues? I no saben què dir. Els pares en aquesta època no poden, o han perdut el costum de jugar amb els fills, de "perdre el temps" amb els seus fills. Un pare un cop em va dir: "Pare, quan em vaig a treballar encara són al llit, i quan torno tard a la nit ja són al llit. Els veig només en dies de festa". Això està força malament. Aquesta vida ens treu la humanitat. Però recordeu això: jugar amb els nens, "perdre el temps" amb els fills també és transmetre la fe. És la gratuïtat, la gratuïtat de Déu."

Visita pastoral a Milà, 25 de març de 2017.

"Els fills són un do, són un regal, ho enteneu ? Els fills són un do. Cada un és únic i irrepètibl i, al mateix temps, està inconfusiblement unit a les seves arrels. De fet, ser fill i filla, segons el disseny de Déu, significa portar en si la memòria i l'esperança d'un amor que s'ha realitzat precisament donant la vida a un altre ésser humà, original i nou. I per als pares cada fill és ell mateix, és diferent, és divers." Audiència general, 11 de febrer de 2015.

"A mi m'agrada molt això de somiar en una família. Tota mare i tot pare va somiar el seu fill durant nou mesos ¿és veritat o no? [Sí] Somiar com serà el fill. No és possible una família sense somiar. Quan en una família es perd la capacitat de somiar els nois no creixen, l'amor no creix, la vida es debilita i s'apaga. Per això els recomano que a la nit, quan fan l'examen de consciència, es facin també aquesta pregunta: ¿Avui he

somiat amb el futur dels fills? Avui he somiat amb l'amor del marit, de la dona? Avui he somiat amb els meus pares, els meus avis que van portar la història fins a mi? És tan important somiar! Primer de tot somiar en una família. No perdin aquesta capacitat de somiar." Trobada amb les famílies, Filipines, 16 de gener de 2015.

Meditar amb sant Josepmaria

Els pares són els principals educadors dels fills, tant en allò que és humà com en el que és sobrenatural, i han de sentir la responsabilitat d'aquesta missió que els exigeix comprensió, prudència, saber ensenyar, i per damunt de tot, saber estimar; i tenir el delit de donar bon exemple. No és un camí encertat, per a l'educació, la imposició autoritària i violenta. L'ideal dels pares es concreta més aviat a ésser amics dels fills: amics

als quals es confien les inquietuds, amb qui es consulten els problemes, i dels quals hom espera un ajut eficaç i amable.

Cal que els pares trobin temps per estar amb els fills i parlar-hi. Els fills són el més important: més important que els negocis, que la feina, que el descans. En aquestes converses convé d'escoltar-los amb atenció, d'esforçar-se a comprendre'ls, de saber reconèixer la part de veritat — o tota la veritat— que hi pugui haver en algunes de les seves rebel·lies. I, ensems, ajudar-los a encarrilar bé els seus afanys i il·lusions, ensenyar-los de considerar les coses i de raonar; no imposar-los una conducta, sinó mostrar-los els motius, sobrenaturals i humans, que l'aconsellen. En un mot, respectar la seva llibertat, ja que no hi ha una veritable educació sense responsabilitat personal, ni responsabilitat sense llibertat. (*És Crist que passa*, 27)

Jo aconsello sempre als pares que procurin fer-se amics dels seus fills. Es pot harmonitzar perfectament l'autoritat paternal, que la mateixa educació requereix, amb un sentiment d'amistat que exigeix posar-se d'alguna manera al mateix nivell que els fills. Els nois, fins i tot els que semblen més díscols i esquerps, desitgen sempre aquest acostament, aquesta fraternitat amb els pares. La clau sol estar en la confiança: que els pares sàpiguen educar en un clima de familiaritat, que no facin mai la impressió que desconfien, que donin llibertat i que ensenyin a administrar-la amb responsabilitat personal. (*Converses*, 100)

Per mi, no hi ha exemple més clar d'aquesta unió pràctica de la justícia amb la caritat, que el comportament de les mares. Estimen amb el mateix afecte tots els seus fills, i és justament aquest amor que els impulsa a

tractar-los d'una manera distinta — amb una justícia *desigual*—, ja que cada un és diferent dels altres. També, doncs, amb els nostres consemblants, la caritat perfecciona i completa la justícia perquè ens mou a comportar-nos d'una manera desigual amb els desiguals, adaptant-nos a llurs circumstàncies concretes, a fi de comunicar alegria a qui està trist, ciència a qui és mancat de formació, afecte a qui se sent sol... La justícia estableix que es doni a cadascú allò que sigui seu, que no és igual que donar a tothom el mateix. L'igualitarisme utòpic és font de les injustícies més grans.

Per a actuar sempre així, com aquelles mares bones, ens cal oblidar-nos de nosaltres mateixos, no aspirar a cap altre senyoriu que el de servir els altres, com Jesucrist, que predicava: *el Fill de l'Home no ha vingut pas a ser servit, sinó a servir* (Mt XX, 28). Això demana l'enteresa

de sotmetre la pròpia voluntat al model diví, de treballar per tothom, lluitar per la felicitat eterna i el benestar dels altres. No conec camí més bo per a ésser just que el d'una vida de donació i de servei. (*Amics de Déu*, 173)

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/treballar-la-
confianca-vi-cada-fill-es-diferent/](https://opusdei.org/ca-ad/article/treballar-la-confianca-vi-cada-fill-es-diferent/)
(21/03/2026)